

Treba li Se Bojati Smrti?

Postoje mnoga suprotstavljena vjerovanja o smrti i zagrobnom životu, pa je teško znati koja su vjerovanja istinita. No, Bog nije svoje ljude ostavio u neznanju o ovoj važnoj temi i dao im je uvid u važne istine o njoj.

"Sve je Pismo Bogom nadahnuto i korisno za učenje, za karanje [= prijekor], za popravljavanje, za odgajanje u pravdi, Da bude savršen čovjek Božji, [potpuno] spreman za svako dobro djelo." 2 Timoteju 3:16-17.

Budući da je svo Pismo nadahnuto od Boga, te su svete stranice mjesto gdje pouzdano možemo naći siguran temelj doktrine (učenja), za prijekor, i za ispravljanje naših grešaka, te tako dobiti istinsko znanje o pravednosti. Što, dakle, Bog u svojoj Riječi objavljuje o smrti?

Prije svega, što je smrt? Biblija u više navrata opetovano uspoređuje smrt sa spavanjem. U starozavjetna vremena, kada bi netko umro, za tu bi se osobu reklo da "počinu kod otaca svojih" (vidi 1 O Kraljevima 2:10, 11:43, 14:20,31, 15:8,24). U novozavjetna vremena, smrt se također uspoređuje sa spavanjem (vidi 1 Korinćanima 11:30, 15:20; 1 Solunjanima 4:14). Isus jasno izražava istu tu misao kada govori o smrti svoga prijatelja Lazara.

"Tako reče. Onda nastavi: 'Lazar, naš prijatelj, spava. Ali idem da ga probudim od sna.' Učenici mu odgovoriše: 'Gospodine, ako spava, ozdravit će.' A Isus im reče za smrt njegovu; a oni su mislili da govori za spavanje sna. Tada im Isus reče otvoreno: 'Lazar je umro.'" Ivan 11:11-14.

Dakle biti mrtav isto je kao spavati (u smislu svjesnosti) (vidi također Matej 27:52; 1 Korinćanima 15:51; Danijel 12:2). No, što se događa kada umremo, ili (kako kaže Biblija) zaspemo? "Izađe iz njega duh njegov, te se on vraća u zemlju; u isti dan nestaju misli njegove." Psalam 146:4.

Bog kaže da kada umremo, u nama više nema nikakvih misli ni misaonih procesa. Stoga, u grobu nema svjesnosti. Hoće li nam, dakle, Bog kad smo u grobu pokazati neka od svojih čuda, bilo prošlih, sadašnjih ili budućih? Neće. "Hoćeš li na mrtvima još činiti čudesa? Ustaju li pokojni, da te slave?...Slavi li se u grobu dobrota tvoja, u carstvu mrtvih vjernost tvoja? Hoće li se u tami spoznati čudesa tvoja, pravednost tvoja u zemlji zaborava?" Psalam 88:10-12.

Hoćemo li u grobu slaviti Boga? Ne. "Ne slave mrtvi Gospoda, niti oni, koji odoše dolje u tišinu." Psalam 115:17.

Hoćemo li se uopće sjećati Gospoda u grobu? Ne. "Jer mrtvi ne spominju više tebe; tko će te slaviti u carstvu smrti?" Psalam 6:5.

Hoćemo li vidjeti bilo koga drugoga dok smo mrtvi? Ne. "Ja sam mislio: usred života svojega imam stupiti na vrata svijeta mrtvih, da mi se uzme ostatak godina mojih....neću više vidjeti čovjeka sa stanovnicima svijeta." Izaija 38:10-11.

Ali, ne vidamo li svoje voljene i prijatelje kako dolaze na naš grob da nam odaju počast? Ne. "A umre čovjek, i nema ga više; premine čovjek, gdje je tada....Dođu djeca njegova da mu odaju počast, on ne zna za to..." Job 14:10, 21.

Dakle, umrli zaista ne znaju ništa! "Jer, živi znaju da će umrijeti, ali mrtvi ne znaju ništa, niti se nadaju plaći; Jer im se spomen zaboravio." Propovjednik 9:5.

Uistinu, biti mrtav isto je kao spavati (u smislu svjesnosti), baš kako je Isus i rekao. Ipak, mnoge su učili da u trenutku smrti neki idu izravno u nebo gdje odmah vide Gospoda. No, uči li nas i On tako? "Ja sam mislio: usred života svojega imam stupiti na vrata svijeta mrtvih, da mi se uzme ostatak godina mojih. Mislio sam: "Neću vidjeti Gospoda, Gospoda u zemlji živih..." Izaija 38:10-11.

Druge su neki učili da su im preminuli rođaci na nebu i odande paze na njih, te raznim sredstvima rade za njihovo dobro. No, je li to ono čemu uči Biblija? Ne. "Što ruka tvoja može činiti, to neka čini vlastitom snagom, jer nema niti rada ni sredstava, niti mudrosti ni znanja u carstvu mrtvih, kamo ideš." Propovjednik 9:10.

Što je s onima koji tvrde da su vidjeli ili čak razgovarali sa svojim preminulim voljenima, koji su navodno ustali iz mrtvih? "Čovjek kad legne, ne diže se više; dok ne nestane nebo, nitko se više ne probudi; iz svojega sna ne prene se nitko." Job 14:12.

Što je onda s onima koji su vidjeli ili vjeruju u duhove, ili duhove mrtvih koji opsjedaju kuće, ili groblja, ili koji čak pomažu ljudima? "Jer, živi znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa, niti se nadaju plaći; jer im se je spomen zaboravio. Odavno je nestalo ljubavi njihove, mržnje njihove, zavisti njihove, i zauvijek nemaju više udjela u svemu što se zbiva pod suncem." Propovjednik 9:5-6.

Dakle, umrli nemaju nikakvih sjećanja o onome što im se zbivalo za života. Stoga se oni ne mogu sjetiti nikoga i ničega što su voljeli ili mrzili, čuvali, ili da su zavidjeli drugima na nečemu za svoga života. Stoga, čak i kad bi se preminuli mogli vratiti među žive, ne bi se mogli sjetiti kome trebaju pomoći a koga progoniti!

Ipak, mnogo je ljudi zaista vidjelo sjenke, duhove i razne prikaze. Neki su drugi, pak, čuli neobjašnjive zvukove, i natprirodne fenomene. No, budući da Biblijska istina uči da te prikaze ne mogu biti stvarni uskrsnuti duhovi preminulih, tko su one onda?

"I postade velik rat na nebu: Mihael i anđeli njegovi borili su se sa zmajem, i zmaj se je borio, i anđeli njegovi. I ne nadvladaše, i više im se ne nađe mjesta na nebu. I zbačen bi zmaj onaj veliki, stara zmija, koja se zove đavao i sotona, koji zavodi sav svijet, zbačen bi na zemlju, i anđeli njegovi zbačeni biše s njim....To su naime duhovi đavolski, koji čine znake, i izlaze pred kraljeve svega svijeta, da ih skupe na boj za veliki dan Boga Svemoćnoga." Otkrivenje 12:7-9, 16:14.

Dakle, danas uistinu postoje duhovi, no nijedan od njih ne pripada preminulima koji su se (navodno) vratili iz mrtvih. To mogu biti jedino zli anđeli (demoni), tj. duhovi đavolski koji biše zbačeni iz raja. Ova se zla bića samo

pretvaraju da su duhovi preminulih koji su se (navodno) vratili u život. Nije važno koga oni oponašaju, makar to bio umrli apostol Pavao, ili drugi Kristovi sljedbenici. Zapravo, što je neki pojedinac poznatiji, to im je bolje i korisnije oponašati ga.

No, zašto ti zli anđeli oponašaju preminule, a ponekad čak i prenose informacije onima s kojima uspostave kontakt? To čine isključivo kako bi prevarili ljude, te ih pokušali uvjeriti kako su informacije koje im oni prenose zaista istinite. No, govori li đavao, zajedno sa svojim zlim anđelima, istinu? "Vi imate đavla za oca i hoćete da činite po željama oca svojega, On je bio krvnik ljudi od početka. On nije bio utvrđen u istini jer nema istine u njemu. Kad govori laž, o svojem govori, jer je lažac i otac laži." Ivan 8:44.

Nemamo, dakle, razloga vjerovati informacijama koje nam prenose te prikaze, ti takozvani duhovi mrtvih, jer one nisu ništa drugo doli laži! Najveća od svih laži, koju su đavao i njegovi zli duhovi pokušali podvaliti kao istinu, jest da, kada umremo, naša duša (odmah) nastavlja živjeti. Ova laž poznata je i pod nazivom besmrtnost duše, i mnogi su zavedeni vjerovati da je ta laž zapravo istina. No, je li čovječanstvo besmrtno?

Biblija uči da su sva ljudska bića "smrtna" a ne besmrtna (vidi Job 4:17; Rimljanima 6:12). Štoviše, samo Bog "jedini ima besmrtnost" 1 Timoteju 6:16.

Dakle, Sveto pismo govori da, u trenutku smrti, ne nastavljam o vječno dalje živjeti. U trenutku smrti ne idemo ni u raj niti u pakao, već počivamo u grobu. Jednako se tako ne reinkarniramo u neko drugo stvorenje, kao što je to slučaj u poganskom učenju o beskrajnom krugu života – neprekidno ponovno rađanje i smrt. Jer, Bog nam milostivo kaže da ljudska bića umru jednom, a ne mnogo puta. "...je ljudima određeno jednom umrijeti, a potom sud..." Hebrejima 9:27.

No, veliko pitanje koje treba postaviti jest: Što je uopće uzrok umiranja čovječanstva? "A dade Gospod Bog čovjeku ovu zapovijed: 'Sa svakoga drveta u vrtu smiješ jesti; Samo s drveta spoznaj dobro i zlo ne jedi, jer čim bi jeo s njega, morao bi umrijeti.'... Sada istom vidje žena, kako je plod drveta dobar za jelo i ugodan na pogled, i kako je plod drveta poželjan, jer daje spoznaj. I ona uze od njegova ploda i jede; i mužu svojem, koji je bio uz nju, dade od njega, i on isto jede....A Gospod Bog zovne Adama i reče mu...'U znoju ćeš lica svojega jesti kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet, jer prah si i u prah ćeš se vratiti.'" Postanak 2:16-17, 3:6, 9, 19.

Dakle, smrt je nastala kada je Božja zapovijed ili zakon zanemaren i prekršen. No, što se zapravo dogodi kada zanemarimo ili prekršimo Božji zakon? "Svaki, koji čini grijeh, taj i krši zakon, jer grijeh je kršenje zakona." 1 Ivanova 3:4.

Stoga, kršenjem Božjeg zakona činimo grijeh, a što se događa zbog našeg izbora da griješimo? "Jer je plaća za grijeh smrt..." Rimljanima 6:23.

Tko je začetnik svega grijeha i smrti? "Savršen si bio na putovima svojim od dana kada si stvoren, dok se nije pronašla u tebi opačina (bezakonje)." "On je bio krvnik ljudi od početka..." Ezekijel 28:15; Ivan 8:44.

Vidimo da Boga ne možemo kriviti ni za grijeh ni za smrt, jer đavao, ili sotona, ili lucifer je začetnik svega grijeha i smrti, te je stoga i jedini odgovoran za sav užas, bol i patnju koje je grijeh uzrokovao. Budući da je grijeh došao na svijet zajedno sa svojom kaznom, tj. smrti, čovječanstvo je od tada pokušavalo pronaći način da zaobiđe smrt i nastavi živjeti dalje, a Đavao nam je svojim lažima vrlo uspješno "pomogao" da vjerujemo u to.

Veliko mnoštvo ljudi vjeruje u teoriju grijeha prema kojoj on uzrokuje samo i jedino smrt našega tijela, dok duša nastavlja živjeti vječno. No, uči li Biblija tako? Ne. "Duša koja griješi, ona će umrijeti." Ezekijel 18:20.

Duša koja griješi ne nastavlja živjeti vječno, nego umire! Budući da "svi sagriješiše i nemaju slave Božje" (Rimljanima 3:23), to znači da duša nijednog preminulog ljudskog bića nikada nije nastavila živjeti nakon smrti! Ovo vjerovanje, da smo sastavljeni od tijela i odvojene duše potječe izravno od Đavla i njegovih zlih duhova. Bog nam govori istinu o tome kako smo stvoreni. "Tada načini Gospod Bog čovjeka (Adama) od praha zemaljskoga i udahnu mu u nosnice duh (dah) života. Tako postade čovjek živa duša." Postanak 2:7.

Bog jasno kaže da tijelo, spojeno sa dahom životnim znači živu dušu (Vidi također i Job 33:4; Ezekijel 37:6). Stoga, tijelo bez daha životnog ne može biti isto što i živa duša – već mrtva! Vidimo, stoga, da nema istine u učenju prema kojemu naša duša nastavlja živjeti nakon što umremo. Niti čovječanstvo posjeduje nekakav duh koji nastavlja živjeti nakon smrti.

Naš dah, koji dobivamo od Boga, i koji nam omogućava da imamo život, u Pismu se također prevodi i kao "duh" (vidi Job 27:3). Dakle, tijelo plus duh ili dah životni jednako je živa duša. No, s druge strane, tijelo bez životnog duha ne može biti jednako živoj duši. Dakle, nema istine u vjerovanju da naš duh nastavlja živjeti u trenutku smrti. Kada umremo, naš se dah ili duh životni vraća Bogu koji nam ga je dao prilikom rođenja (vidi Propovjednik 12:7; Psalmi 31:5), ali u ovom dahu (ili duhu) nema zasebne (odvojene) svjesnosti ili života, jednako kao što te svjesnosti nema ni u onom dahu koji izbacimo prilikom (iz)disanja.

Je li sudbina čovječanstva suočiti se sa smrću bez ikakve nade da će ikada umaći njezinom vječnom stisku? Je li nas itko izbavio iz ove beznadne sudbine? "A Isusa, koji je bio samo malo umanjen od anđela, vidimo, zbog smrti što ju podnese, ovjenčana slavom i čašću, da bi po milosti Božjoj za sve okusio smrt....A jer djeca zajednički imaju tijelo i krv, i on uze udio u tome, da smrću satre onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavla; I da izbavi one, koji su zbog straha od smrti u svemu životu svojemu bili robovi." Hebrejima 2:9, 14-15.

Isus je milostivo osigurao način na koji se cjelokupno čovječanstvo može izbaviti iz ove beznadne sudbine vječne smrti, kako bi ponovno moglo imati život!

"Jer je Bog tako ljubio svijet, da je predao svojega jedinorođenog Sina, da svaki, koji vjeruje u njega, ne pogine, nego ima život vječni." Ivan 3:16.

"Jer kako u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti." "I ovo je svjedočanstvo, da nam je Bog dao život vječni; i ovaj je život u Sinu njegovu. Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života." 1 Korinćanima 15:22; 1 Ivanova 5:11-12.

Cjelokupno čovječanstvo sada može imati nadu da život poslije smrti zaista postoji – ali samo i jedino u Isusu Kristu. Nijedan drugi čovjek, pa bio on predsjednik ili papa, evanđelist ili guru, šaman ili svećenik, ne može čovjeku ponuditi vječni život u istini. Život poslije smrti možemo naći jedino u Isusu Kristu, jer je jedino Isusu dana "vlast nad svakim tijelom, da dade život vječni svima" koji su Njegovi (vidi Ivan 17:2). Isus Krist dostupan je cijelom čovječanstvu – čak i onima koji se, prema ljudskim mjerilima, smatraju najmanje vrijednima, pa i onima koji se nalaze i u najdubljoj jami grijeha.

"Jer imamo, ne velikoga svećenika koji se ne bi mogao sažaliti nad našim slabostima, nego onoga koji je u svemu iskušao kao i mi, a ipak je bez grijeha. Pristupimo dakle s pouzdanjem k prijestolju milosti, da dobijemo milosrđe i nađemo milost, kad nam zatreba pomoć." Hebrejima 4:15-16.

"Pouzdana je riječ i vrijedna da bude potpuno primljena, da je Krist Isus došao na svijet da spasi grešnike, od kojih sam prvi ja." 1 Timoteju 1:15.

Dakle, sada cjelokupno čovječanstvo može u miru imati nadu da život poslije smrti uistinu postoji, ali samo i jedino u Isusu Kristu. Više se nitko ne treba bojati smrti – osim ukoliko niste prihvatili Isusa kao svog Spasitelja i niste s Njim povezani.

Molim vas ne dopustite da prođe još makar i jedan trenutak a da niste na koljenima, gdje se kajete za svoje grijeha, i molite Isusa da vam oprost, te ga zamolite da preuzme kontrolu nad vašim životom. "Sad je dan spasenja" (2 Korinćanima 6:2) – ne sutra, jer sutra može biti prekasno.

Ova istina, o tome da (kroz Krista) postoji prilika za život poslije smrti, velika je utjeha i blagoslov za one koji još uvijek žive. No, što je s onima koji su dosad već umrli? Hoće li oni koji su već preminuli, ili zaspali, ikada ponovo biti uskrsnuti u život – uključujući i one koji su odbacili Krista? Molim vas, pišite nam, i pročitajte naš sljedeći traktat koji se bavi ovom važnom temom uskrsnuća.